

MALMÖ HÖGSKOLA

ISSN 1652-7224 ::: Publicerad den 7 maj 2008

Utskriftsvänlig pdf-fil

[Läs mer om dopning på idrottsforum.org](http://idrottsforum.org)[Läs mer om baseball på idrottsforum.org](http://idrottsforum.org)

Det slog ner som en bomb i USA när det 2003 avslöjades att spelare i nationalsporten baseball var inblandade i BALCO-härvan, så kallad efter namnet på den steroidfabrik på västkusten, Bay Area Laboratory Co-operative, som försåg några av USAs främsta atleter med en typ av anabola steroider som inte kunde upptäckas i dopningskontroller. Bland BALCOs kunder fanns friidrottarna Tim Montgomery, C.J. Hunter och Marion Jones, flera hockeyspelare i Oakland Raiders, samt ett antal MLB-spelare. Steroider var sedan länge förbjudna i Major League Baseball, och baseball-älskande amerikaner hade sannolikt inte en tanke på att dopning kunde förekomma. Men bland andra Jason Grimsley, Gary Sheffield, och, värst av allt, superhjälten Barry Bonds, var inblandade i steroidskandalen – Bonds som under sina år i San Francisco Giants krossade ett flertal MLB-rekord. Barry Bonds åtalades 2007 för sin roll i BALCO-affären; samma år avslöjades han med amfetamin i kroppen, förbjudet sedan 2006; och 2007 blev han också all-time home run leader, och förpassade Hank Aaron till andra plats. Om baseball och steroider i synnerhet, och idrott och droger i allmänhet, skriver Will Carroll i *The Juice: The Real Story of Baseball's Drug Problem* (Ivan R. Dee). I sin kunniga och kritiska recension av boken konstaterar Ask Vest Christiansen att Carrolls ambition att slå hål på myter om dopning kommer på skam, när författaren själv traderar flera av de mest långlivade i sin bok; men också att där finns några intervjukapitel som är mycket upplysande.

Ojämn bok om dopning i baseball

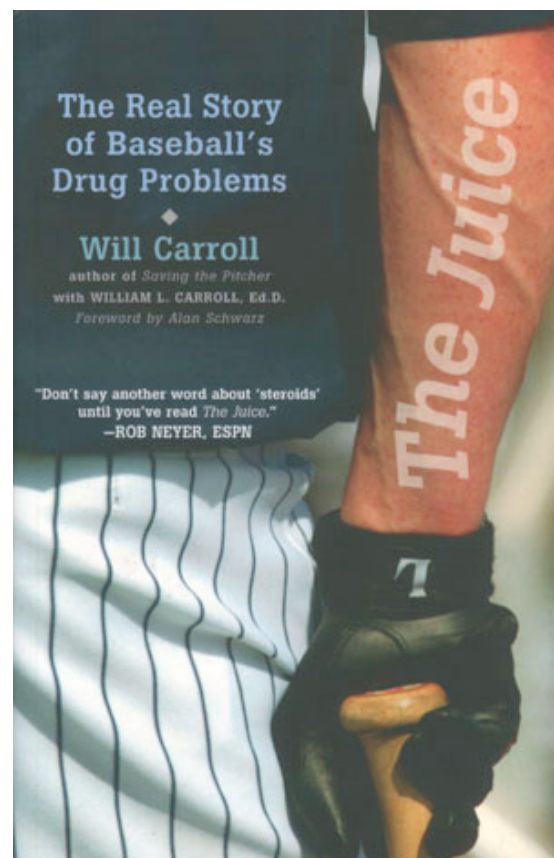
Ask Vest Christiansen

Institut for Idræt, Aarhus Universitet

Will Carroll & William L. Carroll
**The Juice: The Real Story of
Baseball's Drug Problem**
255 sidor, hft.
Chicago: Ivan R. Dee 2007
ISBN 978-1-56663-720-6

"I didn't want to write this book." Sådan starter den amerikanske baseball journalist Will Carroll, sin bog om doping i den amerikanske nationalsport. Den slags koketteri vækker umiddelbar modstand i mig, fordi den indikerer, at når bogen alligevel blev skrevet, var det fordi forfatterens moral tvang ham til at skrive den, hvis sporten skulle reddes. Som Carroll selv formulerer det: "My only hope is to make the game I love and the world I live in a better place." Jo, det er en amerikansk bog. Og jeg har det ambivalent med den.

Bogen er fra 2005 og har derfor ikke de seneste rystelser fra Baseball-sporten med (jf. [Mitchell rapporten](#) fra december 2007). At sige at det er en bog om doping i baseball er faktisk ikke helt korrekt. Baseball er nok omdrejningspunktet, men bogen beskæftiger sig for en stor dels vedkommende mere generelt med doping i (amerikansk) sport. Det er et plus, for det gør den mere vedkommende for et

europæisk publikum.

Carrolls eksplicitte intention er at rydde op i myter og fordomme til fordel for facts og nuanceret, afbalanceret analyse. Og det er en velkommen intention når det handler om diskussionen af doping i sport. Men som Carroll selv er opmærksom på, kan det være vanskeligt helt at fjerne sine følelser fra fremstillingen, når man, som han gør det i bogen, taler med 16-årige der injicerer sig selv med væksthormon eller autodidakte farmaceuter der fremstiller og sælger hormoner hjemme fra kælderen. Det betyder, at Carroll ind i mellem rives med og kommer med (efter min smag alt for) subjektive domme om det han diskuterer. Men det er ikke bogens største problem.

Værre er det, at han selv viderebringer en række myter, fordomme og udokumenterede påstande om sport og doping. F.eks:

- At cykelrytteren Arthur Linton i forbindelse med cykelløbet Paris-Bordeaux var den første atlet der døde af doping (s. 32) – selvom han rettelig døde af Tyfus-feber i Wales tre måneder efter løbet.
- At Hitlers SS-tropper tog anabole steroider under Anden verdenskrig (s. 34) – det er en udokumenteret myte.
- At obduktionen af den danske cykelrytter Knud Enemark Jensen, der døde efter 100 km holdløbet i Rom i 1960, afslørede at han havde taget amfetamin (s. 38) – det er flittigt refereret, og nævnes ofte som den udløsende begivenhed for den forøgede dopingindsats i Europa fra 1960'erne, men det kan ikke dokumenteres at Enemark tog amfetamin; flere forhold taler faktisk imod det.

På den baggrund er det ikke overraskende at Carroll også viderebringer det alt for ofte citerede studie, hvori det hævdes, at atleter er villige til at dø for en olympisk guldmedalje. Ifølge det mytiske studie skulle en række eliteatleter være blevet spurgt, om de ville tage en magisk pille, hvis den kunne garantere dem olympisk guld, selvom den ville slå dem ihjel et år efter at de havde taget den. Alt efter hvem der viderebringer påstanden hævdes det at mellem 45-55 procent af atleterne skulle være klar til at tage en sådan pille. Men Carroll har hørt noget andet. Hos ham er antallet af selvmorderiske atleter vokset til forbløffende 90 procent (s. 231). Undersøgelsen, der kan spores tilbage til den amerikanske sportsmediciner Gabe Mirkin sidst i 1970'erne, er næppe nogensinde blevet gennemført og der eksisterer ingen kilder der redegør ordentligt for den. Det er derfor ærgerligt at en bog, hvis eksplicitte formål er at fordrive myter og fordomme, viderebringer den slags vås. Det rammer derfor forfatteren som en boomerang, når det i bogens forord hedder: "[T]he intellectual sloppiness rampant in most steroid screeds [?] is in many ways far more dangerous than the steroids themselves." (s. x).

Eftersom bogen er skrevet uden referencer, betyder det uvægerligt at man bliver mistænksom i forhold til pålideligheden af de data der benyttes i andre dele af bogen. F.eks. når det mod slutningen hævdes at væksthormon er det mest udbredte dopingstof blandt atleter i dag (s. 234). Uden gyldigt belæg har jeg svært ved at tro på den påstand, eftersom væksthormon er dyrt, svært at få fat i og næppe ligeså effektivt som f.eks. anabole steroider. Den slags slør i fremstillingen er ærgerlig, fordi der i bogen faktisk er interessante kapitler, man kan blive klogere af.

De fem bedste indeholder interview med centrale aktører i dopingspillet: atleten der bruger stofferne, laboratoriechefen der tester mod dem, den collestuderende der så gerne vil 'opdages', den mystiske, anonyme skaber af designersteroidet THG, advokaten der forsvarer atleter og træneren der rådgiver bodybuildere og andre atleter om brugen af anabole steroider. Derudover har bogen også det obligatoriske kapitel om dopings historie, der er et om de vigtigste stoffers virkninger og bivirkninger, et (godt et) om kosttilskud og gråzoneprodukter, et hvor baseballs dopingregler sammenlignes med dem der gælder i amerikansk fodbold, et om retssagen mod BALCO, et om fremtidens stoffer (især gendoping), og et med en grundig analyse af statistikken i baseball, der bruges til at vurdere i hvilket omfang spillet er blevet påvirket af brugen af steroider.

Men det er kapitlerne med de seks nøglepersoner, der er bogens stærkeste. Man får i disse interviewkapitler indblik i de motiver de forskellige aktører i amerikansk sport har, når det gælder doping og kampen mod det: Der er det middelmådige talent der tror, at hvis blot han tager 12 kg mere på og kan svinge battet den smule hårdere, bliver næste års kontrakt nok bedre. Eller den collestuderende og hans forældre, der betaler 1.000 \$ om måneden for den væksthormonkur de håber, kan få knægten til at vokse fra 1,78 m til 1,87 m og derved øge hans chancer for en kontrakt. Og der er interview med træningskonsulenten der sætter fingeren på den amerikanske offentlighedshykleri, når man på en gang besynger anti-aging hormonbehandlinger samtidig med at man sætter atleter der mistænkes for brug af steroider i den offentlige gabestok. Alt imens man accepterer, at brug af amfetamin stadig er lovligt i baseball. Særligt interessant – og underholdende – er det at følge Carrolls interview med manden der hævder at have skabt THG – Dr. X, som Carroll døber ham. Ifølge Dr. X, som siddende i en kørestol og iført skæg og blå briller, møder Carroll i en anonym lufthavn, var det ham, og ikke Victor Conte fra BALCO, der opfandt THG. Conte var blot den der gjorde stoffet berømt, fordi det var ham, der havde kontakten til atleter som Tim Montgomery, Marion Jones og Barry Bonds. Om det er sandt har jeg vanskeligt ved at afgøre. Men interessant er det, at THG ifølge Dr. X var konstrueret sådan, at det tørrede ud og derved ødelagde sig selv når man udsatte stoffet for massespektrometri – den gængse testmetode mod anabole steroider (s. 166). Og at der, nu hvor der findes en test mod THG, ifølge Dr. X er mindst ti tilsvarende stoffer i omløb, som testlaboratorierne ikke kender (s. 173).

Der er ingen tvivl om at Carroll har haft materialet og kilderne til at skrive en god bog. Nu er den, fordi den er skæmmet af en række fejl og forhastede konklusioner, som kunne være undgået, kun middelmådig. Måske Carroll derfor skulle have stået fast på sin første indskydelse om ikke at skrive bogen. Eller i det mindste have ventet, til han havde tjekket sine referencer og derved i højere grad kunne fuldføre sin mission om at rydde op i myter og fordomme.

© Ask Vest Christiansen 2008

 Köp boken från [Adlibris.se](https://adlibris.se)

 Kjøp boken fra [Capris.no](https://capris.no)

 Køb bogen fra [Saxo.dk](https://saxo.dk)